

MEGÍTÉLVE JÉZUSBAN

Az ítélettel kapcsolatos örömhír lényegét úgy lehet a legrövidebben megfogalmazni, ahogyan azt Pál apostol mondja el. A megítéltetésünkkel kapcsolatos örömhír szerint ugyanis *„nincsen azért immár semmi kárhoztatásuk azoknak, akik Krisztus Jézusban vannak”* (Rm 8,1). Ez a kijelentés azonban így önmagában még hagyhat bennünk némi kérdést, mert nem ad választ arra, hogy miért nincs kárhoztatásunk, és mit jelent nekünk Isten ítéletben az a tény, hogy Jézus Krisztusban vagyunk.

Jézus Krisztusban lenni mindenekelőtt egy jogi helyzetet teremt részünkre Isten ítéletében. Ez ugyanis azt jelenti, hogy helyet cserélt velünk Jézus, ezért ettől fogva úgy mehetünk az ítéletre, mintha mi éltünk volna olyan tökéletes életet, mint amelyet Jézus élt. Vele helyet cserélve azért lehet bizodalmunk az ítélet napjához, mert *„amint Ő van, úgy vagyunk mi is e világban”* (1Jn 4,17), mivel az Ő büntelen élete már a miénk lett, nekünk lett tulajdonítva.

„Krisztussal úgy bántak, ahogy mi megérdemelnénk, azért hogy mi olyan bánásmódban részesüljünk, amelyet Ő érdemelt volna. Elítélték Őt a mi bűneinkért, amelyekben semmi része sem volt, hogy mi felmentést kapjunk az Ő igaz élete által, amelyben viszont nekünk nem volt semmi részünk. Elszenvedte helyettünk a mi halálunkat, hogy mi elnyerhessük az Ő életét.” (ELLEN G. WHITE: Jézus Élete 16-17. old. - Advent Kiadó 1989)

Ezért *„nem azon kell aggódnunk, hogy Isten mit gondol rólunk, hanem azon, hogy mit gondol Krisztusról, a mi helyettesünkről.”* ((ELLEN G. WHITE: Szemelvények 2. kötet 32. old. - Advent Kiadó 1989)

A megítélésünk eseményével kapcsolatban a Biblia egyik nagyon komoly üzenete az, hogy Isten egyszerre igazságos és

kegyelmes. *„Igazság és jogosság a te királyi székednek alapja; kegyelem és hűség jár a te orcád előtt”* (Zsolt 89,15).

Megítélésünk eseményét Dániel és Zakariás próféták könyveiben találjuk leírva, ahol megnevezésre kerülnek az ítélet különböző szereplői. (lásd: Dán 7,9-10; 13; - Zak 3,1-4; 8). Ebben az ítéletben két főszereplőt találunk a Menny részéről. Az egyik az *„Öregkorú”*, aki nem más, mint akit mi Atyaként ismerünk. A másik pedig az *„Embernek Fia”*, vagy *„az Úrnak Angyala”*, aki pedig Jézus Krisztussal azonos. De ott van még *„Józsua és barátai”*, akik Zakariás kijelentése szerint jelképes férfiaként állnak az Úr angyala előtt, a mindenkori Isten népét jelképezve. Ebben az ítéletben ott van az elmaradhatatlan társunk is, *Sátán*, aki azért áll mellettünk, hogy vádoljon bennünket, hogy örködjön afelett, nehogy rejtve maradjon egyetlen bűnünk is. Vannak még ott olyan, *az Úr előtt álló* szolgáló lények is, akik az Úr Angyalának parancsait várják, hogy végrehajtsák azokat a maga idejében. Erről a csoportról Dániel azt láthatta, hogy *„ezerszer ezren szolgálának néki, és tízezerszer tízezren állának előtte”* (Dán 7,10).

Mivel mi nem tudnánk megfelelni Sátán vádjaival szemben, ezért Isten kegyelme nyilatkozik meg abban, hogy nem csak Sátán áll mellettünk, hanem az Úrnak Angyala is. Védelmét azonban nem úgy adja, hogy megpróbálja bebizonyítani az ártatlanságunkat, mert ez lehetetlen, hiszen mindannyian bűnösök vagyunk. Sátán ugyanis nem rágalmazóként áll ott, nem kitalált bűnökkel vádol, hanem a megtörtént, az elkövetett bűnöket olvassa fejünkre. Ezért hallgatott Józsua is a Vádoló szavai előtt, mert minden igaz volt, ami ott elhangzott ellene. Ahogy a bűn megfertőzi és beszennyezi jellemünket, úgy jelképezi Józsua szennyes ruhája a bűnnel szennyezett lelkünket. Mert *„mi mindnyájan*

olyanok voltunk, mint a tisztátalan, és mint megfertőztetett ruha, minden mi igazságunk.” (Ésa 64,5).

Az evangéliumban megígért és felajánlott kegyelem végrehajtása úgy kezdődik el, hogy a vádakkal szemben tehetetlen bűnös egyszer csak azt hallja, hogy az Úrnak Angyala a parancsok sorozatát adja ki.

Első parancsával a Vádolót hallgattatja el. Valószínűleg azáltal, hogy nyilvánosságra hozza azt a körülményt, hogy ezekért a bűnökért mindenek előtt a vádolót terheli felelősség, mert ő vette rá a bűnöst azoknak a bűnöknek az elkövetésére, amivel most vádolja őket. Így vezettek egyszer Jézus elé is egy bűnös nőt, azt mondván, a törvény szerint halálra méltó, és azt várták, vajon Jézus mit mond (lásd: Jn 8. fejezetét).

Az előző cselekmény kiegészítéseként elhangzik az Úr Angyalának még az a parancsa is, amivel elvégezteti a bűnösön azt, amit magától soha sem tudott volna megtenni: *Vegyétek le róla a szennyes ruhákat*, mondta az ott álló angyaloknak. Józsuaának pedig azt mondta: *Lásd, levettem rólad a te álnokságodat*. A második parancsa pedig arra vonatkozik, hogy a szennyes ruháitól megtisztított bűnös egy másik ruhába legyen felöltöztetve, *ünnepi ruhákba öltöztetlek téged*.

Ha a Biblia szerint a szennyes ruha a mi bűneinket és álnokságainkat jelképezi, akkor ez a másik ruha nem lehet más, mint az Isten által nekünk tulajdonított büntelen élet. Erről a ruháról beszél János apostol is a Jelenések könyvében, mint ami a szentek igazságos cselekedeteit jelképezi: *„És adatott annak, hogy felöltözzék tiszta és ragyogó fehér gylcsba; mert a fehér gylcs a szenteknek igazságos cselekedetei”* (Jel 19,8).

János apostol is úgy beszél erről a ruháról, mint ami nem a saját cselekedeteiket jelképezi, mert olyan igazságos cselekedetekre vonatkozik, amiket úgy kapnak a szentek, – *adaték nékik*. Jézustól kapják ugyan, de az elfogadás pillanatától saját tulajdonuknak tekinthetik, mintha az ő cselekedeteik lennének, mintha ők éltek volna meg azokat a cselekedeteket. Jézus minden bűnbánó bűnöst szeretne felöltöztetni az Ő igazságának fehér ruhájába, az Ő bűntelen életébe, hogy Sátán ne vádolhassa többé őket a múltban elkövetett bűneikért. Azért, hogy bizakodva és reménnyel gondolhassanak arra a pillanatra, amikor majd meg kell állniuk Isten ítélőszéke előtt. János apostol ezt a reménységét fogalmazta meg a levelében: *„bizodalmunk van az ítélet napjához, mert amint Ő van, úgy vagyunk mi is e világban”* (1Jn 4,17).